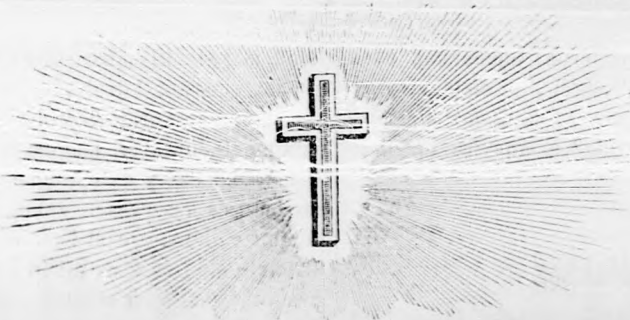

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizetheti rá Pesten, a jó és első könyvkiadó társulat ügynökei — ezkor utca 6 szám, első emelet, a szerkesztőségénél. Vidéken a. cs. kir. postahivataloknál.

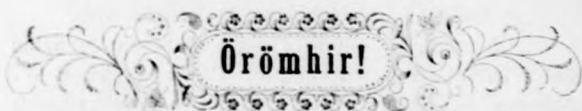
Előfizetési díj Budapesten kihordással félévre 1 ft. pp. vidékre postán borítékban félévre 1 ft. 20 k. p.p. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen „a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez” címezendők. (Pesten a központi papnöveldeben.)

KATHOLIKUS NÉPLAP.

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratu embereknek. Luk. 2. 14.

24.

Budapesten, június 9. 1852.

Örömhír!

Pesten, június 5-én. Ma Buda-Pest lakói örömnepet ülnek, t. i. Ő cs. kir. apostoli Fölségének, I-ső Ferencz Józsefnek szerencsés megérkezését honunk fővárosába. Már reggeli 6 $\frac{1}{2}$ -kor a Budavár falain kiszegszett ágyuk moraja hirdette a főváros lakóinak azon perczet, mellyben Ő cs. kir. apostoli Fölsége az ország határait átlépte, melly örömhírt a telegraph ugyanazon perczben Posityból meghozta. Délutáni 3-kor már a fővárosi népség hullámozott azon helyek felé, honnan Ő cs. kir. apostoli Fölségét megláthatni remélte. Kevéssel 5 után érkezett meg Ő Fölsége Albert hadi gőzösön, több más különféle nemzeti zászlókkal ékesített gőzösök kíséretében. Pesten, a régi hid helyén az ágyuk folytonos moraja között kiszállván Ő cs. kir. apostoli Fölsége, hazánk herczeg-primása által magyar beszéddel üdvözöltetett, mellyre is kegyesen válaszolni, ezután pedig lóra ülven, Ő cs. kir. Fensége Albert főherczeg s fényes katonai kar kíséretében, a népség zajos „éljen”-ei között s a lánczhidon át Budára indulni méltóztatott. A lánczhid pesti fejenél a pesti, a budainál pedig a budai polgármester üdvözölték jobbágyi hódolattal, s a két testvér főváros nevében a lovagias fejedelmet, ki is a budai várkapun át, sz. Zsigmond kápolnájába fényes kíséretével vonult, hol a magas magyar főpap-ság teljes egyházi diszóltonyban már várakozott. Erre következett az ünnepélyes „Te Deum”, mellynek végével Ő cs. k. apostoli Fölsége primás ő herczeg-sége által a szentséggel megáldatott. A várkapolnából Ő cs. kir. apostoli Fölsége a magas papság előhaladása mellett kijöven, ismét lóra ült, a tábormezőre lovagolt, az ott felállított útegeket megszemlélte, a csapatokat

maga előtt elléptette, azután pedig, az udvarnokok, kamarások s titkos tanácsosok előlmenyén, a cs. kir. várakban levő teremeibe vonult. Estve Ő cs. kir. Fölsége, Albert főherczeg ő fensége társaságában, s számnélküli uri fogatok kíséretében a fényárban uszó két város utcáit s tereit megtekintni méltóztatott, mi alatt a Duna közepén horgonyzó s fényesen kivilágosított gőzösökről kieresztett s szebbnél szebb tűzijátékok mulatták a 100.000-re bizvást számítható s vidgodozó népséget. — Ő cs. kir. apostoli Fölsége ez alkalommal folyó hó 11-ig méltóztatik hazánk fővárosában időzni, nevezetesen az urnapi ajtatosságban is Budán résztvenni. Június 11-én délelőtt vasuton Cze-glédre menend; onnan Körösön át Kecskemétre, hol is éji szállást venni méltóztatik. Kecskemétről 12-én, a katonák megszemlélése után, utját folytatandja Fél-egyházán, Csongrádon és Orosházán át Mezöhegyesre. 13-án, ugy mint vasárnapon Mezöhegyesen mulatás és megszemlélés, 14-én reggel Pécskán át Temesvárra. 15-én és 16-án Temesváron mulatás. 17-én reggel Aradra. 18-án Simándon át Nagyváradra. 19-én reggel megtekintése a kétszékesegyháznak és a várnak. Dél-után Debreczenbe. 20-án, vasárnap sz. mise hallgatása és a reformatus kollegium meglátogatása után, elutazás Tiszafüreden át Egerbe. 21-én a székesegyház és intézetek megtekintése, azután ebéd után utazás Gyön-gyösre. 22-én reggel katonai szemle, azután utazás Jászberénybe, ott ebéd és éji szállás. 23-án visszatérés Budára. Ez Ő cs. kir. apostoli Fölsége körútjának hivatalosan közzételt terve, mellynek egyes részletei azonban, mint szinte hivatalosan közzététetett, nem tekintethetnek egészen még bizonyosoknak, hanem a körülmények szerint módosítást is szenvedhetnek. Az Isten vezérelje Ő cs. apostoli Fölségét mindenütt hazánkban szerencsésen, s leljen alkalmat meggyőződni azon jobbágyi hivségről s ragaszkodásról, mellyel a magyar fejedelméhez viseltetik. Erős a hitünk, hogy

Magyarhon összes lakói megértik fejedelmük ezen magas látogatásának jelentőségét, s sietni fognak jobbágyi hódolatukat oly jelek által tanusítani, mire Buda-Pest lakói oly szép, s őket is annyira megüsz-
telő példát adtak.

T. Olvasóinkhoz.

Minthogy az év első fele vége felé siet: fölkérjük t. olvasóinkat, hogy az előfizetést a **„Katholikus Néplap”**-ra megújítani, s az említett nélapot körükben is ajánlani méltóztassanak. A Katholikus Néplap iránya s alakja az eddigi marad. Az előfizetési díjt (1 frt 20 kr. p. p. a postán járátva, 1 frt p. p. pedig Buda-Pesten, házbahordással) elfogadja a jó s olcsó könyvkiadó-társulat ügynöki hivatala. Pest, czukor-utca, 6. szám). Vidéken pedig előfizetni lehet minden es. kir. postahivatalnál. A leveleket bérmentesíteni kérjük. Fertály évre vidékre nem lehet előfizetni.

Szerk.

A kártyás sorsa.

II.

„Más nap reggel“, folytatá a gróf, „a mult éjjeli jelenet emléke egészen eltűnt volt már lelkemből, mint szokott a lehellet a tükörről elenyészni, és én annyival jobb kedvvel keltem föl, mert tudtam, hogy erszényem jó formán meggyarapodott. E napra egyik vidéki barátomnak megígértem, hogy Páris némelly nevezetességeit megmutatom neki. Ő eljött, s mindketten a Notre-Dame templom felé indultunk; s a mint az ugynevezett uj-hídon átmentünk, barátomhoz fordulván mondám neki: Épen most jut eszembe, Peti, van városunkban egy igen különös hely, melyet te még mindeddig nem láttál.“

„S mi volna ez?“ viszonzá ő, ki különben is örömezt tréfált; „tán bizony a Bastille? ha ez volna az, ugy biztosítlak, hogy én külső tekintetével is be-elégszem.“

„Bizony, nem az“, mondám rá, nevetve tréfáján, „de a helyet, melyet én gondolok, sem fogod kívánni belsőleg megismerni; ez tudnillik azon szellembeteg urak és asszonyok menedékhelye, kik önkénytelen vizi kējutazást tesznek a más világba, vagy tenni kény-szerítettnek — értem a Morguet *)!“

Mind a ketten hangos hahotára fakadtunk e tréfa

*) Ez egy olly hely, hol a vízből kihuzott holttestek kitétetnek, hogy az elveszettnek ismerősei, barátjai reá ismerhessenek.

fölött, mig azalatt emberietlen elmésségünk komoly tárgya-hoz egészen közel eljutottunk. Sok nép tolongott ott az épület körül. Kiváncsi voltam ezen tolongás okát megtudni, azért magam is a nép közé vegyültem. A lépcsőn, mely az épületbe vezetett, ült egy öreg asszony, és keservesen zokogott; ősz haja kuszáltan lóggott vállain; arczát kezeivel rejté el a körülállók tekintete elől, csak az ujjain keresztül folyt könyvek és gyakori sohajtások tudatták fájdalmát, mely szivét kínozá. Bizonyosan valami nagy szerencsétlenségnek kellett őt érni. Kérdezősködém az emberektől, valljon mi baja történt ezen jó öregnek? Fiával kellett valaminek történni, mondák ezek, mert többször már hallottuk fölkiáltani: „Fiam, szegény, kedves fiam!“

Hozzá mentem tehát és szánakozva kérdeztem tőle: „Mi baja, asszonyom?“

„Fiam, édes drága fiam!“ viszonzá ő teljes szomorúsággal.

„S valljon mi történt fiával?“ kérdém újra.

„Oh uram, megölték őt rossz emberek és aztán mint a kutyát a folyóba vetették. Oh az bizonyos, tökéletesen bizonyos!“ És az öreg sirt és sohajtozott újra, mintha szíve akarna megrepedni.

„Mi győzi meg önt erről?“ kérdezém tovább, miután az öreg ismét kissé lecsendesedett.

„Istenem! valljon nem maradt-e el egy egész, hosszú éjen át?“

„Ha csak ezen egyetlen oka van rá, ezt gyanítani, jó asszony“, mondám én, „ugy nincs mitől félnie, s bátran megszárihatja könyeit.“

„Adná Isten, hogy ne volna mitől félnem!“ kiálta föl indulatosan, „de nem! ő sokkal jobb, szeretőbb és gyengédebb volt, hogy sem öreg anyját egy egész hosszú éjjen át aggodalom közt rá várakozni hagyná. Oh uram, ha ön csak félig ugy ismerte volna őt, mint mi, ugy mint én rácsküdött volna, hogy ha neki gyilkosai csak annyi életet hagynak, hogy a ház kapujáig eltáncoroghatott volna, ő bizonyára el nem mulasztandotta tőlem és szeretett testvérétől Blancatól végbucsut venni.“

„Én nem kételkedem édes asszonyom“, „szólék én, fájdalmait enyhíteni iparkodván, „hogy önnek fia példás életü fiatal ember volt; de minthogy mégis csak ember volt és nem szent — gyanítani lehet, hogy talán valami rossz házban tölté el a mult éjjelt.“

„Oh nem, nem!“ mondá ő teljes meggyőződéssel; „az én Ödönöm nem volt, mint más fiatalok lenni szoktak: ő fölötté jó gyermek, fölötté jó testvér volt, legalább sokkal jobb, hogy sem ő valami rossz társaságot a miénknek előbbre tett volna; szíve egészen csak anyjához és testvérehez ragaszkodott.“ És ekkor ismét forró könyeket sirt a jó öreg.

„De“ kezdém újra, „tán még más okai is vannak, azt gyanítani?“

„Oh igaz, drága jó Uram“, felelé ő; „ő nála igen nagy — legalább nekünk igen nagyra látszó pénzüsszeg vala; ez bérének negyed része volt; mellynek az volt rendeltetése, hogy a legközelebb három hónapon át mindnyájunkat éhség- és szükségűtől megóvjon; mert ő volt, ki munkája és takarékosága által engem és beteg testvérét istápolta. De ő most oda van, — oda! szegény fiam, a rossz emberek megölték őt!“

„Mégis, jó asszony“, viszonzám én, „ne epossze magát annyira. Legyen meggyőződve, hogy ha csak ez oka félelmének, még minden jól lesz, és ön, ha most haza tér, valószínűleg már ott találandja elveszettnek vélt fiát.“

„Oh, soha, soha többé nem fogom én őt életben látni. Nem, oda benn“ mondá ő, a Morgue belseje felé mutatva, „csak ott találhatom én őt meg.“

Hogy tudja ön azt? Talán már látta őt? kérdém tőle.“

„Őt látni!“ mondá irtózáttal; „oh, én azt nem tehetném, hogy ez utálatos rácson betekintsek és kiterített holttestét nézzem. Akkor a rajta ejtett mély sebeket, és vérrel borított, szép, arany haját kellene látnom! Nem, nem! nekem őt nem szabad látnom, de hogy mégis benn vagyon, oh, arról én tökéletesen meg vagyok győződve.“

„Akarja-e, kérdém őt, hogy bemerjek és megnézzem?“

„Oh ha ön ezt megtenné“, mondá az öreg indulatosan, „vegye érte a legforróbb, legszívesb köszönetemet.“

Erre az ajtóhoz mentem, és megfordítottam a kulcsot, mire az csikorogva megnyílt és nagy csattanással, melly az épület belsejét megrázkodtatta, azonnal becsukódott utánam, és én egy iszonyu halottcsarnokban állottam. Valami megmagyarázhatatlan érzet támad az emberben, valahányszor a halottak között megfordul! Milly nyomasztólág s majd fojtólág nem hat a mély halotti csend a dobogó kebelre! Megható a mennydörgés is; de még sem tesz az ránk olly megindító benyomást, mint az elenyészett életnek mély hallgatása! Majd magamon kívül lettem azon csendre, melly körülöttem uralkodott; de nem is háborítá egyetlen hang sem e szörnyü hely ünnepélyes békéjét. Ugy állottam ott, mint szélhűdött. Hirtelen az öreg asszony jutott eszembe, ki oda künn rám a legnagyobb aggodalommal várakozott. Most egy borzadás teljes tekintetet veték a körülfekvő hideg tetemekre; és Istenem! mit láttam? hogy mondjam én azt meg neked, Alfonz, a mit most láttam? Azt a nyelv soha sem képes kifejezni, sem a gondolat fölfogni, milly iszonyu borzalom fogta el annak látására lelkemet. Mint egy mennykőcsapás felébreszté az bennem azonnal becsutellen tettemnek emlékezetét. A pokoli terv — azon

fiatal embert pénztől megfosztani; az ördögi káröröm, mellyet én minden vesztésénél éreztem; azon kétségbeesésseljes, böszült tekintet, mellyet rám vetett, midőn mindenét elvesztette; és azon utolsó, borzasztó szó: sátán, mellyel távozásánál czimezett; és végre még azon emberietlen tréfa, mellyel e gyászhelyhez közeledtem — mind ez most egyszerre a legérzékenyebben kinozá lelkemet. Lám, Afonz! ezen bün valóóságos örvény, melly mindent elnyeléssel fenyeget. Ha még egyszer hozzáközeledni találsz, ki áll jót értte, hogy el nem sodor és el nem nyel örökre, és hogy száz más ártatlant el nem sodorsz magaddal, mint az velem történt. Én csak úgy cselekedtem, mint számtalanok előtttem cselekedtek, és mit te magad még ez éjjel cselekedtél. Én egy társaságos játékot, mint szokták mondani, üztem, és te tudod, milly fájdalmas kimenetele volt. Ott ült egy öreg anya, bujában és fájdalmában összekulcsolt kezekkel, fiától, nyugalmatól, büszkeségűtől és öreg korának támaszától megfosztva. Itt egy szegény beteg testvér, kinek fájdalma és szomorúsága szeretett bátyja elvesztése fölött kinzóbban dühöngött szívében, mint maguk a betegség fájdalmai. És emitt szemeim előtt, ezen iszonyatos halott-üregben, egy hideg márványágyon kiterítve, ijesztő kinézéssel, ökölbe szorított kezekkel, mintha bosszút akarna esküdni ellenem, feküdt minden, a mi még egy szerető gyermekből és egy szeretett testvérből hátramaradt, előtttem feküdt ő, családjának támasza és vigasztalása és oh! — az én áldozatom!

Félig örülten rohantam ki az ajtón; az öreg még a lépcsőn ült. Megfogott karomnál és erősen nézett szemembe. Ő a gyászhiert elhalaványodott képemből kiolvashatta.

„Ha!“ kiálta föl; „tehát mégis való, a mit sejtettem! Jól van, jól! tevé hozzá, szemeit az ég felé emelvén: ez már sok és megfoghatatlan; de legyen hát, ha Isten úgy akarta!“

Végre a buslakodó öreget haza kísérem. Nem vagyok képes leírni azon keserves fájdalmat, mellyet a szerencsétlenség honn betegen fekvő nővére érzett, midőn a szomorú hírt meghallotta. Egy illy testvérnek illy módon való elvesztése bizonyára a legkeményebb szívet is meglágyította volna: képzeld hát csak magadnak, mit kelle a szelid Blancának éreznie; milly égetve hullott minden könye szíveimre, mellyet a szegény gyámoltalan leányka, bátyja halála fölött sirt! A jó anya látta kinomat és megköszöné „barát-ságos szánakozásomat“ — mert ő nem tudta, hogy én voltam az, ki házat illy nyomoruságba ejtettem. A mennyire csak hitelt tölem, iparkodtam őket vigasztalni: mondám nekik, hogy kedves foglalkozás lesz rám nézve, legalább valamiben Ödönt pótolhatni, és bizonyossakká tevém, hogy a mennyire csak tölem függne, őt minden más tekintetben is pótolni iparko-

dandom. Ujra mind a ketten megköszönték szánakozásomat és jószívűségemet és mondák, miszerint egy dologban azonnal igénybe veszik jószágomat. Én kértem őket, hogy szóljanak, és magukat egészen bizák rám.

„A kegyelmet, mondá az anya, melyet mi most öntől magunknak kikérünk, e következő: az egyetlen lény, kit ezen végetlen városban barátunknak nevezhetünk, mint már tudja, a Morgue-ban fekszik; és minthogy se én, se a szegény Blanka ezen kedves halottat azon utálatos helyről elvinni képesek nem vagyunk, ugyanott kellene maradnia. Talán ön, uram, leszen oly kegyes, a mi szegény Ödönöket egy illy csapástól megmenteni?”

Képzelted magadnak, hogy részemről nem a legkisebb önlegyőzésbe került, nekik azt megígérni. Azon irtózatos halott-üreg még folyvást élénken lebegett szemeim előtt, azt még egyszer meglátogatni oly nehezen esett szívemnek, hogy a jó asszony kérelme rám nézve igazi büntetés volt. De én ezt sem tagadhattam meg, hanem — beleegyezék. Nem sokára tehát újra átléptem ezen szörnyű hely küszöbét. És hogy a felügyelő lakába eljuthassak, szükségképen előbb az egész teremem keresztül kelle mennem, hol szerencsétlen áldozatomnak holt tetemei feküdtek; hogy tehát lépteimet jól meggyorsítam, úgy hiszem szükségtelen megmondanom. Midőn a felügyelőhöz jöttem, megmutattam neki a testet, mellyért küldöttem: Ő az ifju keresztnévét kérdezé tőlem.

„Ödön a neve“ feleltem én; valljon miért kérdezé azt?

„Mert, ugymond ő feleletképen, egy levél találtatott nála keresztnévének aláírásával; és én csupán azért kérdeztem nevét, hogy bizonyos legyek róla, hogy ön az igazit követeli.“

Miután az egészről elegendő fölvilágosítást adtam neki, azonnal kaptam engedelmet, a holttestet elvihetni. És most kimentem az épületből, kezemben a szerencsétlen ifjunak bucsulevelével.

Mindenekelőtt kedves A l f o n z, oly magány helyt kerestem, hol a szomorú irást elolvashatám. Végre a tuillériák ligetébe jutottam, és a fa sorok közé rejtőzvé fölnyitottam az iszonyu levelet és elolvastam, mellynek tartalmát, míg csak emlékező tehetségem birok, soha nem felejttem el. Az e következőleg hangzott:

„Isten veletek! Isten veletek hosszú időre, édes, drága anyám, és te szeretetelt Blankám, Isten veletek. Akkor írom nektek e sorokat, midőn már az örökkévalóság szélén állok. Bizonyára ti nem foghatandjátok föl, miként én, ki a bünt mindig teljes szívemből utáltam, a mult éjjel még is engedtem magamat általa elragadtatni, — hogy én, ki a pénzt, ezen undok szemétét a világnak csak azért szerettem, hogy azt vele-

tek megoszthassam, valaha a pénzvágynak eshessem áldozatul. Halljátok hát, megmondom miként történt az:

„Ismeritek a fiatal Sebron Adolfot, az én irnoktársamat, és tudjátok, milly gyakran csudálkoztam rajta, hogy ő, ki csak oly kis fizetést huzott, mint én, még is oly pompásan élni kezdett. Napról napra unszolám őt, ennek miképi lehetőségét nekem fölfedezni. Végre azt felelé, miszerint ő játékon nyer oly sok pénzt; és ezzel egy nehéz erszényt előmutatván mondá: mindezt előbbi éjjel nyertem; az egész körülbelöl három ezer forintot tehetett. Ennek látása mélyen hatott szívembe és azon gondolat támadt azonnal bennem; milly kényelmesen élhetnétek ti, ha nekem is hasonló szerencse kedvezne.“

„Tegnap kaptam meg fertályévi fizetésemet. Alig volt még a pénz kezeim között, már el is határoztam magamat, még ugyanazon éjjel ezen kicsin, keserű izadás közt szerzett pénzüsszeggel a szerencse kedvezését megkísérteni. Miképi irjam le azon fényt és gazdagságot, mellyet tapasztaltam a teremekben, hová beléptem! Ott a sok arany csak úgy csillogott felém, hogy elvakítson, mondhatom sok arany — arany, ezen lidércze a vakoskodó világnak és szemfénye az embereknek. Lehet-e csudálni, anyám, hogy én, ki az illy pompás dolgokat még soha nem láttam, sem róluk nem álmodtam, mindettől elvakítatva, játékra csábítottam. Igen természetes, hogy eleinte félénk és előre látó voltam; de miután néhányszor nyertem volna, neki bátorodtam és mindig magasbra játszárok. Hanem egyszerre a szerencse hátat fordított nekem; én vesztettem és veszteltem egymás után, míg utoljára kétségbeesetten ülésemből fölugortam, megfosztva mindentől, min magunkat a legközelebb három hónap alatt tartanunk és táplálnunk kellett volna.“

„Részemről csak el tudtam volna tünni a szükségkódést, a nélkül, hogy panaszkodnám, de Önt jó anyám és téged, kedves Blankám, szükségemmel és nyomorral küzdeni látni, ez már elviselhetlen lett volna. Illy gondolatok közt a terem egy másik szögletébe futottam, hol két legvakmerőbb játékos üzte a mesterséget és a mint az egyikét nagy nyereségét behuzni láttam, gondolám magamban, csak egy illy szerencsés huzásra volna szükségem, hogy elveszett pénzemet egészen visszanyerjem.“

„Még két ezer forint vala nálam uramtól. Én nem tudtam többé, mit cselekedtem; én ez összeget gonosz czélomra fölhasználni elhatározván, visszatértem az előbbi asztalhoz, újra kezdém a játékot. Egyszerre öt száz forintot vetettem ki az asztalra; mi játszottunk, én veszteltem; utána a másik, aztán a harmadik és negyedik öt százat, szóval mindent elvesztettem! oda lett minden reményiségem, a kétségbeesés teljes mértékben szállt meg.“

„Örülten rohantam ki a teremből. De hová men-

jek? Haza? soha többé; lehetetlen volt így, annyi bűntől terhelve előttem megjelennem. — A távolba? oh ha mindjárt a világ szélére futnék, az igazság ott is föltalálna. Nem! nem! csak egy menedékhelyem maradt még hátra — a sir! Még egy félóra és Ödönötök nem él többé. Oh milly kebelzaggató fájdalommal bucsuzom én öntől, édes drága jó anyám és töled szeretett hugom! Mégis annak úgy kell lennie, s nem más-kép. Azért Isten veletek, Isten veletek örökre! „Ödön.“

Az öreg gróf nem szólhatott tovább! Mély sohajok szakaszták félbe szavait és forró könyvek folytak le arczán. Végre erőt vett magán és így folytatá tovább szomorú elbeszélését:

„A mit e levél elolvasása után éreztem, azt az emberi nyelv nem képes kimondani: elég azon, a fájdalom, melly jelenleg is kínoz, legyen bizonyosága, mit kellett akkor szenvednem. Először azon gondolatra jöttem, hogy áldozatomat sirba követendem; de értelmes megfontolás javaslá, bűnemet igazi tökéletes bánat által, a mennyire lehetséges volna, jóvá tenni.

„Ez lett tehát azon szomorú pillanat óta megmáshatlan szándékom. Senki más, mint egyedül te, még Ödön anyja sem hallotta soha tőlem fia halálának történetét. Sok keserű könyvet hullattam azóta a szerencsétlennek sirján. Anyjáról, ki azon meggyőződésben vala, hogy fiát rablók gyilkolták meg, míg élt, gondoskodtam, s midőn meghalt, rám adta áldását. Aztán pedig leányát Blankát minden szükségességekkel elláttam és később nőül vettem, rangom és gazdagságom részesévé tevém. Egész eddigi életemet a szeretet cselekedeteivel töltöttem el; míg csak néhány bánatteljes évet engedjen az Ur, és remélem, hogy tisztán jelenem meg színe előtt.“

„És most“, tevé hozzá a fájdalomtól elgyengült öreg gróf ünnepélyes hangon, „kérlek, fiam szolgáljon ez neked intésül; örizd meg mélyen szivedben és ha netán valaha ismét ébrednének abban a játék szenvedélye, emlékezzél meg — oh emlékezzél meg a Morgue történetére.“

* * *

Ez elbeszélésből, mellyet egy idegen nemzetbeli író után számatokra ide árttam, láthatjátok atyámfiai milly nagy szerencsétlenségnek, mennyi bűnnek és keservnek, mennyi fájdalom- és bánatnak okozója sokszor az a haszontalan kártyajáték. E példa ugyan nagyobb sommáról szól, minőt a szegényebb ember bizony soha sem tesz játékra, ámde szomorú következményei a szegény embert kisebb somma vesztese mellett is érhetik; mert a szegény embernek 20—50 ftja neki több, mint a gazdagnak öt ezer is. Vegyétek azért a dolgot mindig szívetekre, valahányszor csak egy fillért is játékra tesztek. Mert vagy nyertek, vagy vesztek. Ha nyertek, soha sem lesz azon a pénzen

Isten áldása, és tudjátok meg, hogy e nyereségtek által felebarátotoknak testi és lelki kárát okoztátok, s mennyi könnyeket facsartatok ki sok ártatlannak szemeiből? És ha veszítettetek, akkor tietek a pótolhatatlan kár és gondatlanságotok tán éhen kínozza otthon magzataitokat, és lassankint az egész családot koldusbotra juttatjátok. Különb is ez egy olly kereszténytelen cselekedet, hogy csak a legelvetemedettebb szív teheti, olly szív tudnillik, mellyben szeretet nem honol többé embertársa iránt; hanem csak bűnös szenvedély uralkodik, melly minden részvét ébredését elfojtván benne, az embert egészen érzéketlenné, vaddá teszi; lehet-e aztán csudálkozni rajta, ha az illy emberre se önszerencsétlenségének látása, se övéinek panaszkönyvei nem hatnak többé, hanem mintegy vakon önszertére rohan? A ki pedig alkalmat és vesztélyt keres, megtalálja azt. Óvakodjék azért mindenki, nehogy az alkalom veszélybe ragadja őt magával. S ha netán valakiben egykor a játék szenvedélye ébrednének, emlékezzék meg, a mire ama gróf is figyelmezteté fiát, emlékezzék meg a Morgue történetére.

Klezsó J.

Rövid értesítés a vácsi süketnémák nevelőintézetéről.

Ez üdvös vállalat czélja, szerencsétlen embertársainkat, kik hiányos hallászereik miatt szóhalanok, vagyis sükettség következtében némák, külön oktatás és képeztetés-móddal, a társasélet hasznos polgáiraivá nevelni. Ezen intézetben minden fi- s leánygyermek megtanul írni, olvasni és számolni, megismerkedik a nyelv-tudomány rendszerével, s ezáltal képessé vál, irás, jel és szóbeszéddel közlekedni; az oktatási nyelv vagy magyar, vagy német, a mint a szülék kívánják; ezenkívül a fiuk valamely mesterséget vagy művészetet, a leányok pedig női munkákat tanulnak, hogy az intézetből kiléptükkor jövő életüket fenntarthassák. Az intézet ebbeli jótékonyságában szegény sorsu szülék gyermekei díj nélkül, azaz ingyen részesülhetnek, mire nézve szükséges:

Először: keresztlevél, mellyből látható legyen, hogy a gyermek 9 esztendősnél nem ifjabb és 14-nél nem korosabb.

Másodszer: orvosi bizonyítvány, a himlőzés, vagy a sikeres himlő beoltásáról; e felett még az ép test alkotás és elméleti tehetségről is.

Harmadszer: helybeli hatóság okirata, a szülék éltéről, tekintvén ezeknek polgári és vagyombeli állásukat, milly állapotban léteznek, ezenkívül a gyermekek, vagy illető árvák számáról. Ezen három hiteles okmány, a cs. kir. m. Helytartó-Tanácsshoz irt könyörgő levélhez csatoltatván, Vácra bérmentett levél

boríték alatt az intézeti igazgatónak átküldetik, ki azt, annak idejében a kinevezés végett felterjesztendi, és ennek eredményéről az érdekelt szüléket tudósítandja, s miután ez évre július hónap elein leend a felvétel iránti kijelölés, azon szülék vagy jötevők, kik illetően süketnéma gyermeket az intézetbe juttatni kívánanak, kérvényes iratukat, ez évi június hó 15-ig Vácra küldeni igyekezzenek.

Az érintett intézetben jelenleg 33 rendszeresített, azaz országos, 20 magán avagy jötevők által alapított; 12. fizető, meg 3. tanórákra járó, s így összesen 68 süketnéma, és ugyan 46 fi- és 22 leánygyermek élvezi a kiképzetés jótéteményét; legujabban pedig legfelsőbb helyről kelt kegyes rendelet következtében, már a jövő évre 14 ingyenes növendéki helylyel több leend az intézetben; miszerint a rendszeresített növendékek száma 47 süketnéma gyermekből fog állani. Ezen rendszeresített, vagyis a honatyák részletes adakozásaiból létre jött alapítványok betöltése, a cs. kir. m. Helytartó-Tanács kegyeletétől függ. — A magán, vagyis egyes jötevőktől lefizetett 2000 pfrt tőkepénz kamataival biztosított alapítványi helyekre, az illető jötevők, vagy ezek utódai vesznek fel az intézetbe növendékeket, mi iránt az intézeti igazgató által, bekövetkező ürességekkor eleve értesítetnek; ilyen magán alapítvánnyal bírnak: veszprémi káptalan 2; nyitrai püspökség 2; Pest város 2; kalocsai főkáptalan 2; esztergomi főkáptalan 1; egri főkáptalan 1; váci püspökség 1; nagyvárad káptalan 1; Erdélyország 1; gróf Baththyány-Zichy 1; Jankováczi lelkész 1; Jeszzenovszky Magdolna 1; Ürményi János 1; Talián-Csuzy család 1; Király Antal, néhai süketnéma-tanár 1; Gáspárk Kázmér váci főprepost 1;

Az elősorolt országos és magán alapítványi növendékek közé az igazgatóság tehetős szülék gyermekeit is 120 pforint évfizetés mellett felvesz, mely összeget az illetők félévénként előlegezve 60 pfrtban lefizetni tartoznak; miért az érdekelt gyermek az intézettől mindennel; sőt még ruházat- és szükséges orvoslattal is elláttatik. Tekintélyesebb szüléktől származott gyermekek külön nevelés, képzetés és elemzése iránt, az intézeti igazgatóval értekezhetni. Szükségeltetik, hogy az intézeti képzetés végett akár mimódon felvett süketnéma gyermek elhozatalakor kellő ruházattal, a szegényebb legalább négy pár fehér ruhával ellátva legyen, és september hó utolsó napjaiban Vácra az intézetbe elhozattassék. Egyes testületek, vagy jötevők, kik 2000 p. forint tőkepénzzel egy növendéki alapítványt tenni, vagy az intézet alapértékét részletes adakozásokkal felsegíteni kívánják; ezennel megkérletetnek, hogy e részbeni segedelmeket az alulírt hoz biztos uton elküldeni sziveskedjenek; ki is a pénzről azonnal hivatalos nyugtát az intézet pecsétje alatt kiád, és az érdekelt kegyes a-

dakozást Budán a cs. kir. közalapítványi főpénztárnak hivatalánál lefizetvén, arról hírlapokban jelentést tesz.

Ezt hazánkban süketnéma gyermekek kiképzése és nevelése érdekében, az illető szülék és jötevők tudomásául közli. Vácra 1852-ki május 22-én.
Kolonics Antal, igazgató.

Katholikus hitélet.

LXI.

R.-Palota, május 23. T. szerkesztő ur! Az éjszakai vaspálya mentében, a fővároshoz legközelebb fekszik egy szerény falucska, neve Rákos-Palota. Elhíszem, nevérol már szerteszét ismertetik e hely, mint-hogy a főváros zöldbe járn szerető lakosinak számtalan élvodus órákat szokott ünnep- és vasárnapokon nyujtani. Amde hitéletének tekintetéből az újságok lapjain még semmi nyilvános jelentést nem olvastunk róla, noha itt a kath. hiterények szelid virágai, mondhatom, bokrosan tenyésznek.

A mi buzgó katolikusaink, minthogy kevés kivétellel mindnyájan tudnak olvasni, nagy előszeretettel olvassák a Kath. Néplapot, mellyel nekik a plebános ur készséges szívvvel szolgál: innét van, hogy midőn annak számában a chinai gyermekek megmentésére keresztény szeretetből gyűjtött adakozások hirdetéseit többször olvasnák; kívánva kívánták tudni: valljon mi baj érhet a chinai gyermekeket, hogy számukra adakozások és gyűjteményezések történnek? A figyelem naponkint növekedett s midőn én ezt észrevettem, nem hagytam a szikrát elhamvadni, hanem rákövetkezett vasárnap alapos felvilágosításom után, adakozásra hívtam fel legott hveimet; s mi lön sikere felszólalásomnak? még az nap vetélkedve raktak le asztalomra 8 pfgő frt, mellyeket egész lelki örömmel van szerencsém t. szerkesztő urnak ezennel kézbeszolgáltatni.

Fényes bizonyosság ez arra: hogy a hol az irgalmasság szelleme illy hamar felébred, ott a nép romlatlan kedélyére és szívére bátran lehet következtetni. Vegye szivesen t. Sz. ur, a mi tőlünk telhetett, ez üdvös célra minden krajezárt tiszta szívből adtunk. Is-ten velünk.

B o g y ó.

LXII.

Kis-Oroszi, május 31. T. szerkesztő ur. A chinai szegény és szánakozásra igen igen méltó pogány kisedeknek szerencsétlen sorsát csekély számú hveimnek Áldozó-csötörtökön szivrehatólag előterjesztvén, az elérzékenyült buzgó szülék szeretett gyermekeiket a szent gyermekség társulatába azonnal beirták. Pünkösöd napján pedig a sz. mise alatt a kised gyülekezet az oltár körül áldozat-menetet tartván, kegyes adományát u. m. 3 fr. 6 kr. p. p., a fentemlített

szegé
összeg
folyt
sége p
keresz
összeg
szerke
nai sz
és ott,
lőztass

I
Somog
utakon
kodó
vasó-i
beljebb
tölgye
vissza
és ene

A
Veszpr
holdog

E
földvár
dokoln
góság
teszem
leben i
hívek
s jósziv
ugy, m
nyem f
nos mi
két ara
ajándék
házam
lehet. A

U
kisede
get a k
rintig e
tenek,
nával b

E
resztén
góság
mos u
ismét f
lyet e
gonosz
szólhat

szegény ártatlanok segedelmére elküldeni ohajtá, mely összeg nevelésére én is alólirt Isten kegyelméből lefolyt éltém 714 holnapjaira eső, kicsiny állásom tehetősége pengő krajczárait, vagy is 11 fr. 54 kr. p. p. keresztény katolikus részvétellel ajánlván, az egész összeget, u. m. 15 fr. p. p. ide zárva örömmel küldöm szerkesztő ur kezeibe, könyörögven: hogy azt a chinai szerencsétlen kisdedek mentésére kegyesen fogadni, és ott, a hol kellek, annak idejében kézbesíteni méltóztassék.

Petheő János, orosz plebános.

LXIII.

Duna-Földvár, június 1. T. szerkesztő ur! Somogy vármegye öt erdei között éjszak felé vezető utakon nyári hónapokban naponként számos ajtatoskodó hívekkel találkozok az utazó. A zarándoklók olvasó-imádság és ajtatos zengedezések közt huzódnak beljebb, beljebb az erdők rengetegébe, hol ezredéves tölgyek, és öszült bükkök százszorosan hangoztatják vissza a szem elől eltűnt jámbor utazók elhaló imá- és énekhangjait!

A töméntelen sokaság, mely Somogy, Tolna, Veszprém megyékből vonul erre, mind Andocsra, a boldogságos Szűz tiszteletére siet.

Emberi emlékezetet meghaladó idő óta a dunaföldvári hívek is Pünkösöd hetében ide szoktak zarándokolni, kiknek dicséretes cselekedeteiket, ajtatos buzgóságokat, példás magokviseletét ezennel közhírré teszem. Nt. kánjai plebános ur hozzám intézett levelében írja: „Olly sok bizonyágát adták már a földvári hívek pártfogó nélküli egyházam iránti szeretetüknek s jószívűségöknek, hogy képes sem vagyok azokat úgy, mint érdemelnék, magasztalni. És most, reményem felett, Vicsik János egyházamat ismét egy csinos mise-mondó-ruhával, 140 frt váltóban érővel, s két arannyal himzett vánkossal diszesíté. Kedves ajándék ez, mellynél szegény, kegy-ur nélküli egyházam ruhabeli szükségéit tekintve, kedvesebb alig lehet. A Mindenható áldja meg ezért a kegyes jötevőt.“

Ugyancsak a földvári bucsujáró nép a chinai kisdedek javára 4 frt váltót ajándékozott, mely összeget a külső iskolás gyermekek adománya 4 pengő forintig egészíté ki. Sz. misékre utjaikban százakat költenek, de még a szegény koldusokról, kiket alamizsnával bőven ellátnak, sem szoktak megfejltkezni.

Ezeket csak azért mondom el, hogy lássák keresztény atyámfiai, miként e népben sok vallásos buzgóság van. Adná Isten, hogy dicséretes példájok számos utánczókra találna, akkor a bucsujárók iránt ismét felébredne azon jó vélemény és tisztelet, melylyet e szent zarándoklatban magokról megfejltkezők gonosz viselete meggyilkolt, akkor a világiai sem szólhatnák meg a bucsujárókat. Isten velünk.

Felder Vilmos, káplán.

LXIV.

Arad, május 27. Temető, és kereszt szentelésén voltam, honnan örömteljes kebellet tértem vissza lakomba. Az új temetőben kereszt, váltságunk díszes fája, a hit, és anyaszentegyháznak e csodálatos diadalzástólója, mely 1800 év óta villog a keresztény világ- és szívekben, állítatott fel Arad határán, s kifogyhatlan buzgalmu plebániái helyettesünk nt. Kosztka Libór által mai napon felszenteltetett. A kegyes alapító, Kocsis János nem gazdag ur, hanem keresztényi hitbuzgalomban gazdag közpolgár, Jézus szerelmére kívánta éleszteni az utazókat, főleg a Mária-Radna bucsukra zarándokoskodókat, kiknek ez alkalommal több ezrei az Isten kék ege alatt a pacsirta énekei közt dicsőítették az ég és föld Urát, s lelki vigasztalással, és szívbéli könnyebbüléssel folytatták tovább utjokat. Hiába csak van valami magasztos és vigasztaló azokban a katolikus szertartásokban; és a buzgó nép öszszehangzó imája, és éneke, mely mindnyájunk kutféjéhez, a legjobb Atyához intéztetik, nem tévesztheti el üdvös hatását itt a földön és egekben. Nem is igen tudom én megfogni, miként veheti valaki rosz néven a nap és munka hőségétől és az élet nyomoraitól naponként zaklatott embertársnak, ha egyszer egy évben, kunyhója küszöbén hagyva folytonos gondjait, örömmel vonul a kies helyzetű bucsu helyekre, hol testben és lélekben épülnie kell.

A felszentelés alkalmával tartott szent beszéd alatt elérzékenyülve felsohajtottunk: Isten áld meg azt, ki a sz. vallást emeli, add, hogy a sz. kereszt legyen vezérünk, vigasztalónk, mind e földi, mind a másik életben; add, hogy mindenütt, hol a határbeli kereszteteket az idő viharai összerongálták, találkozzanak jötevők, kik azokat az Isten nagyobb dicsőségére, és a Krisztus keresztjében dicsekvőknek lelki öröme fölépítsék.

Jakobovics Gyula.

Különfélék.

Katonai és polgári kormányzó, Főherczeg Albert ö cs. kir. Fensége s fenséges neje Hildegard főherczegnő, az öszszetűzében levő pesti gyermekkórház számára, két ágyra alapítványképen két ezer pengő forintot méltóztattak adományozni.

Jelenleg Pesten tartózkodik egy francia pap, Chable abbé, ki valamint Németországban úgy Magyarországon is pénzt gyűjtöget azon németek s magyarok részére, kik Párisban nagy számmal vannak, de kiknek ott saját nyelvükön isteni tiszteletük, de még templomuk sincs. A begyűlt pénzből tehát Párisban templom és iskolaház fog építetni, a németek s magyarok számára. Abbé Chable igen hathatós ajánló levelekkel van ellátva, könyvében pedig a legmagasb rangú urak neveit látjuk aláírva. élükön a fenséges uralkodó ház tagjainak neveit.

A jó s olesó könyvkiadó társulat most adta ki har-

madszor a következő munkát: Szent Kilenczed a bold. Szűz szeplőtelen sz. szivéről. Nogáll János, a pesti növendék-papság lelkiigazgatójától. Ara 3 kr. p. p. — Továbbá a jó s olesó könyvkiadó társulat csak imint met-szetett kőbe emlékképet az első sz. áldozásra. A kép kiállítása szintugy díszére válik a föntemplített ki-adó-társulatnak, mint Walzel ur könyvkiadója. Ara egy magyar vagy német aláíratu képnek 1 kr. p. p. Kap-ható a jó s olesó könyvkiadó-társulat ügynöki hivatalá-ban. (Pesten, czukor-utca, 6. sz.) — Szinte ott kapható: „Litániák és imák füzére, a délutáni isteni-tisztelet eme-lésére.“ Irta s kiadta Zsiray Zsigmond. Ara a 152 lapra terjedő munkának 22 kr. p. p.

A jó s olesó könyvkiadó társulat új tagjai: Vácz-i megyéből: nt. Czech János sz. lőrinczi pleb. helyettes. nt. Bögyó Pál főtí káplán. A veszprémi megyéből: Markovits János plebános. A kalocsai főmegyéből: Lendvai János zentai káplán. — Erdélyben: nt. Siló Péter s Nagy Dániel, sz. ferenczrendi áldozárok, nt. Lőrincz Mihály oroszhegyi lelkész, nt. Bodó Aloiz. udvar-helyi tanár, nt. Vass Ferencz. kapniki káplán. Vesz-prémi megyéből: Karádi János, kutas plebános. — Győr-ből: a győri képezde hallgatói.

A „Pesti Napló“ 669. száma egyházi és nevelési ügyek rovatában olvassuk: „A Jézus szent gyermeksege társulatának ünnepéje a Pest belső és terézvárosi templomokban májushó 27-én megtartott. Reggeli kilencz órákor összegyűltek a belvárosi templomba a bel-, lipót- és ferenczvárosi elemi tanodák s több magánintézetek ifju tagjai, 2000-et meghaladó számban. Primás ő herczegségének a társulatot egész érseki megyéjében meghonosító főpásztori körlevelének a szöszékről Sujánszky Antal káplán ur által történt föl-lvasása után, az egybegyűltekhez m. Fogarassy Mi-hály püspök ur kenetes beszédet tartott, melyben a chinai gyermekek szerencsétlen sorsát, a keresztény gyer-mekek magasztos hivatását a sz. gyermeksege társulatá-ban olly meghatóan festé, hogy nemesak a társulat gyer-mektagjai, hanem a nagy számmal jelenlevő szülék és tanítók is sürü könyekre fakadva, meghatottságukat az áldoati körmenet közben és utána bő adakozás által nyilvánították. Az áldozati körmenet a templom két ol-daláról annak hajója felé intéztetvén ft. Simonsich Ig-nác apát és belvárosi plebános felügyelete s káplán-jainak segédlete mellett legszebb rend- és esendesség-ben ment végbe, melly után az ajtatosság egy „Té-ged Isten dicsérünk“-kel fejeztetett be. — A terézvárosi templomban a teréz- és józsefvárosi elemi tanodák és magánintézetek növendékei gyűltek össze. Az ajtat-ságot ft. Szántófy Antal prépost és esperes ur, e tár-sulat egyik legbuzgóbb előmozdítója végezte; a szivből fakadt és szívet megragadó szónoklatot pedig nagytsizt. Klempa Simon józsefvárosi plebános ur tartotta.“

A „Tiroler Zeitung“ május 21-éről ezt írja: „Tudo-más szerint, ő cs. kir. apostoli Fölsége a götlasbrunni tüzkravallottaknak 3000 p. forintot ajándékozott. Köztük volt a helybeli polgármester is. Ez a nagy nyomor láttá-ra, melly a népet érte, e segélyből neki jutandott részről lemondott, a legszegényebb égettek javára. A helybeli előljáró e nemes tette az ottani vidéken a legjobb benyo-

mást tevő és ő Felsége tudomására is eljutott, ki a derék ember kitüntető megjutalmazását azonnal elhatározá. A polgármester ugyanis a tűz által mindkét lovát elveszté, s most értesítettett, hogy jöjjön föl Bécsbe, és nemes tette jutalmául válaszszon ki két lovát a császári istállók-ból. Ez valósággal megis történt, s nem kevés büszke-séggel tért vissza a szerencsés polgármester Götlasbrunn-ba pompás lovaival.“

Felhívás.

Budán a magyar kir. egyetem nyomdájában sajtó alatt van s pár nap alatt megjelenik illy című könyv: „Tavaszi virágok“ imádságos könyv az ifjuság szá-mára, különös tekintettel sz. Alajos tiszteletére. Nogáll János lelkiigazgatójuk vezetése mellett a pesti növendék-papság magyar egyházirodalmi iskolájának tagjai. Budán 1852. — Jelen könyv az ifju lelki szükségeinek s magyar egyház irodalmunk egyik hézagának betöltésére van irá-nyozva. Az ifju szivére mi sem lehet olly hatással, mint ha a már több helyen fölkarolt, de sok helyütt még ismeretlen tiszteleté szent Alajosnak virágzásnak indul. — E könyveske eszközül szolgál ezen üdvös áhítat föléles-tésére, ugy lévén egyszersmind szerkesztve, hogy mind-azon imádságot, épületes elmélkedéseket s ajtatos gy-aakorlatokban utmutatást magában foglalja, mellyek az ifju vallásosságának ápolására s lelki szükségeinek kielégíté-sére kívántatnak. E esimes 16-od rétt alakban, finom velin-papíron, szent Alajos arczképével és ékes czimlap-pal meg e h é t e n okvetlenül megjelenendő s mint-egy 8—9 ivre terjedő könyvnek ára kötve csak 20 kr. p.

Melnyek pártolása- és terjesztésére a czél szenté-gének érdekében minden lelkes vallás- és ifjubarát külö-nösen, kik hivatalos tisztoknál fogva az ifjuságra befo-lyással bírnak, tisztelettel fölkeretnek.

Megrendeléseket tehetni Pesten a középponti pap-nevelő-intézetben a Kath. Néplap szerkesztőjénél, és a pesti növendékpapság magyar egyházirodalmi iskolájánál.

Kegyes adományok jegyzéke.

A chinai gyermekek megmentésére: Nt. Novákovics János urnál már régebben letétezt s el is szállított Hevesből 8 frt p. p., mélt. báró Splényi Eugentől 5 frt p. p. Továbbá Agoston Károly Kolosvár-ról 4 frt 24 kr. p. p., a lovász-patonai iskolások 1 fr. 10 kr. p. p., az ottani katolikus hívek 6 fr. 30 kr. p. p., ko-vácsi plebániabeliek 4 fr. 36 kr. p. p. Az uri hívek 44 kr. p. p. Kovács Lucia assz. 40 kr. p. p. Holinász Anna assz. 12 kr. p. p. Kovács János 20 kr. p. p.

A szikszói tüzkravallottaknak: egy pesti ál-dozár 1 frt p. p., nt. Irsik Ferencz, a pesti papnöveldeben tanulmányi fölügyelő 2 frt p. p., egy katolikus pap 2 frt p. p. egy pesti tanuló 10 kr. p. p. Néhány pesti növen-dékpap 3 frt 42 kr. p. p.

Középfrikai térítőknék: Kovácsi plebá-niabeliek 4 frt 36 kr. p. p.

Kiadja „a jó és olesó könyvkiadó társulat;“ szerkesztő Blümelhuber Ferencz.

Emich és Eisenfels könyvnyomdája, uri-utca, 8. sz.